

BAJTÁRSI

LEVÉL

1953. VI. évf. 6. sz. levél. 53. oldal. Bregenz, 1953. július hó 10.

NINCS OK A CSÜGGEDÉSRE!

Nyolc évi emigrációnk utolsó esztendőiben itt-ott hallottam azt a kijelentést, hogy sohasem kerülünk haza, nem érdemes magyar közügyekkel foglalkozni.

Sajnálkozva néztem az ilyen gyenge idegzetű embereket, akik a világesemények nem ismerésében és türelmetlenségükben ragadtatták magukat kijelentéseikre, nem tudván ennek romboló hatását felmérni.

Amíg ezeket csak szorványosan észleltem, nem kíváncsoztak a nyilvánosság elé. De most, midőn gyakrabban, sőt csendörök részéről is elhangzanak és éppen olyan időben, amikor felszabadulásunk első komoly jelei mutatkoznak, foglalkoznunk kell velük.

A mai biztató helyzet megérthetése végett vissza kell pillantanunk a múltba.

Az első világháború létünket veszélyeztető sebeit még ki sem hevertük s alig láboltunk ki az utána következő kommunizmus posványából, már is újabb háborúba keveredtünk bele. Nem békétlen természetünk vagy kapzsiságunk, hanem szerencsétlen földrajzi helyzetünk és különösen a kommunizmus világveszélyének felismerése miatt.

A magyar nemzet magas kultur fokát, nemes erkölcsi felfogását és magasabb szellemiségét jelenti, hogy a kommunizmusnak nem volt gyökere nálunk. Amikor a második világháború folyamán a kommunizmus közzelgő veszélye feltűnt a láthatáron, tapasztalatból tudtuk, hogy mi sors vár országunkra és nemzetünkre, ha annak hullámai eléri hazánkat. Nem nézhettük tehát tétlenül a németek élet-halál harcát a kommunista rémmel, hanem létünk érdekében kénytelenek voltunk a küzdelemben résztvenni. Ezért és semmi másért léptünk a háborúba 1941.-ben, de csak akkor, amikor a szovjet immár repülővel bombázta városainkat. Nemzeti életünk tragédiájához tartozik, hogy a küzdelemben alul maradtunk. Az Isten nem nyitotta ki idejében a Nyugat szemét, mely elvakultságában a sátánt segítette diadalra és a szovjet véreskezü, kegyetlen, minden nemest, szépet és jót eltíró hordái előzönlötték és kifosztották a Nyugatot vére hullatásával ezer éven át védő szent Hazánkat!

A háború befejezésekor a Nyugat leszerelt és győzelmi mámorában tobzódott. Volt ellenfeleit halállal, börtönnel és internálással büntette, a kommunizmus terjesztését nem akadályozta, sőt arról, mint demokratikus formáról elismerőleg nyilatkozott és a jól végzett munka vélt eredményeinek élvezetében ringatta magát.

Nem így a szovjet. A háború befejezése után nem aludt, hanem

azonnal a hatalmi körébe eső országok bolsevizálásához fogott, ami az ostoba, felelőtlen, feltalalható akarnokok közreműködésével könnyű szerrel és gyorsan sikerült neki. Majd a szabadság és demokrácia leple alatt a szabad nyugati nemzetek felé is kinyújtotta csáppjait, mézes-mázos szavakkal hirdetve a szovjet-paradicsom világ boldogító eszméit.

Ördögi terveit azonban nem tudta hosszú ideig leplezni. A Nyugat szemei végre felnyitlák. Első lépésként felismerte, hogy a kommunizmus az egész művelt és szabad világot veszélyezteti. További lépésként belátta, hogy tévedett, amikor leszerelt és fél Európát a szovjet érdekerületnek ismerte el. Ma pedig már tudja, hogy a szovjettel engedékenységssel nem ér el sikert, azzal nem lehet megegyezni, s hogy erőszakra csak erőszakkal lehet felelni. Felismerésében a Nyugat odáig jutott, hogy a saját léte akkor is veszélyeztetve van, ha a szovjet nem csinál egyebet, mint az eddig elért területeken marad és ezen pozíciójából tovább fecskenkezi a hidegháboru eszközeivel bomlasztó tanainak és világnézetének mérgező gázait. Rájött, hogy a szovjetet csak háboru útján lehet határai mögé szorítani. Ezért kellett a Nyugatnak is 4-5 év óta újból a fegyverkezés terére lépni és az európai hadsereg megszervezéséhez fogni.

A szovjet is tévedett azonban, amikor azt hitte, hogy Európa magas műveltségű, jogrend és szabadságszerető nemzetei könnyű szerrel dőlnek be a kommunizmus hazug és ámitó ígéreteinek, önmaguk fogják belső forradalommal országukban a kommunista uralmat diadalra juttatni és így a kommunizmus világaluralmát elősegíteni.

A szovjet tévedésére hamarosan rájött és úgy gondolta, hogy világaluralmának megvalósítása sikerülni fog neki fegyveres erővel, amire a Nyugat leszerelt volta is csábította. Hozzáfogott tehát háborus előkészületeinek megtételéhez és feszítette a hurot.

Újabb háboru kitörésének veszélye 1948 és 1949 években nagyon is az előtérben volt s akkor a szovjet részén volt az előny, mert a Nyugat leszerelése következtében képtelen lett volna Európát megvédeni. Még sem támadt, csak kardját csörtette állandóan. Fokozottabb mérvben vetette azonban harcba a hidegháboru eszközeit és ereszttette le a vasfüggönyt megszállt területeinek határain.

Mi lehetett az oka, hogy a szovjet a kommunizmus terjesztésére nem választotta az egyszerűbb, bár veszélyesebb, de gyorsabb és hatásosabb eszközt, a háborút, hanem a hidegháboru eszközeit, sőt Stalin halála után ígérekkel és engedményekkel, békeoffenzívával felelt a Nyugat összefogására és újbóli felszerelésére?

Semmi más, mint amit a szakértők már évek óta sejtettek, hogy a szovjet által megszállt országokban, de még magában Oroszországban is, elégedetlenség, nyugtalanságok, zavargások, sőt áttört felkelések is ütötték fel a fejüket. Megbizhatatlan nemzetekkel hátában nem kezdhet háborút.

A sejtés tudatossá vált f. év tavaszán, amikor a csehországi első sztrájk és tüntetések, zavargások híre jutott el hozzánk, majd amikor a keletnémetországi nép elégedetlensége tüntetésben, zavargásban és végül nyílt felkelésben tört ki, mely csak több szovjet hadosztály harcba vetésével volt elfojtható. A szovjet szörnyű megszárlást vitt véghez rendcsinálás címen. S bár elfojtotta a felkelést, de végleg el nem nyomta. E felkelés világosan bizonyítja a kommunista politika összeomlását, amivel évtizedek óta ámitották a világot, hogy a szovjet rendszer a dolgozók paradicsoma, ahol a vezetőket ünneplik, igazságosak és csalhatatlanok.

A szovjet szuronyainak hatalmával bitófára vihette és börtönbe vethette a nemzetek vezetésre hivatott férfait, az embereket rabszolgámkára foghatta, éhezethette, a kommunista tanok befogadását rájuk kényszeríthette látszólag, de lelkeiket meghódítani nem

tudta. Európa felvilágosodott nemzetei nem hasonlíthatók össze az örök életen át elnyomott orosz néppel, amelynek élete nem változott a kommunizmus alatt sem, mert rabszolga sorsban élt a cárok alatt is.

A német nép bátor felkelése után a kommunista vezetők leplezetlenül és nyilvánosan beismerik, hogy tévedtek, hibáztak, a néppel kegyetlenül bántak, politikájuk hamis volt, s most ígéreteikkel, sőt engedményekkel iparkodnak a népet megnyugtatni. De ki hisz annak, aki évtizedeken át hazudott?

Ezzel az önbeismeréssel a kommunizmus halálos csapást szenvedett és világ jelentőségét elvesztette!

Hiába fojtották vérbe a munkások elemi erővel kitört felkelését - pl. Csepelen is ötven hősi halott s 600 letartoztatott -, a megindult forradalmat elnyomni többé nem tudják. Azt a szellemet, amely fegyver nélkül az utca köveivel képes halálmegvetéssel támadni a szovjet hadseregre, szuronyokkal, tankokkal kiirtani nem lehet. Emlekezzünk Talleyrand világhírű volt francia külügyminiszter szállóigévé vált mondására, hogy szuronyokkal sok mindent lehet elérni, de rajtuk ülve kormányozni nem! A szovjet vezérek pedig szuronyokon ülnek.

A felkelés elfojtása után állítólag csend van a vasfüggöny mögött. De a szovjet vezérek tudják legjobban, hogy ez csak látszólagos csend. A sok hősi halott, a közel 100 halálos ítélet, a 25-30.000 ember börtönbe vetése, a rendőrök engedelmség megtagadása, a szovjet katonák kivégzése, mert vonakodtak a tüntető munkásokra löni, bizonyítékai a szenvedélyek kirobbanásának és hogy ez nem elszigetelt, könnyelmű tüntetés volt, hanem Keletnémetország összalakosságának kétségbeesett kísérlete szabadságának kivívására.

Nyugat vezető embereinek bizonyára fontos és megbízható értesülései vannak a vasfüggöny mögötti állapotokról s ezért nagy fontosságot kell tulajdonítani az USA elnök és külügyminisztere kijelentésének, hogy a vasfüggöny mögötti nyugtalanságok futóúzhöz hasonlóan terjednek és hogy a szovjetunióban minden recseg-ropog. E sorok írása közben érkezett a hír, hogy Keletnémetország lengyel megszállta területén is kitörték a zavargások, amelyekben a lengyelek is résztvettek és a lengyel néphadsereg csatlakozott a felkelőkhöz.

Ez mind olyan jelenség, amely azt bizonyítja, hogy a bomlás megindult a vasfüggöny mögött!

A mártírok halálos áldozata, a rabságba vetett emberek szenvedése bizonyára új erőt öntött az elnyomottakba és új reményt fakasztott szíveikben. A zsarnokok gépfe yvertüze és a pánceszak felvonulása nem riasztja el többé az elnyomott munkásságot, hogy ne szálljon szembe az önténnyel. A szovjet rendet csinált, amint híresztelik és csend lett! De a rendcsinálás hamuja alatt izzik a parázs és láng-ra fog lobbanni újból! Hol itt, hol ott, hol ma, hol holnap, mindaddig míg egy napon összeomlik a szovjet hazugságok légvára!

A jobb sorsra érdemes szerencsétlen nemzetünk immár 9-ik éve vergődik és vívja haláltusáját az irtalmat nem ismerő orosz medve véres karmai között. El tudjátok képzelni szenvedéseiket? Ejjel-nappal állati sorsban élni, állandó rettegésben tengetni életüket! Ahol még a börtönben levők élnék a legnagyobbatban, mert nem kell tartaniuk pillanatnyilag a pribékek zaklatásaitól.

És amidőn a rabságban sínylő nemzetek halálmegvető bátorsággal nyíltan szembeszállnak a kommunizmus rémével, akkor az emigrációban szabadon és aránylag jólétben élő bajtársaink csüggeteg szavakat ejtenek, hogy nincs remény a hazamenetelre, nem érdemes magyar ügyekkel foglalkozni?

A csüggedés a gyávaság egyik válfaja. A csüggeteg ember nem mer szembe szállni a veszéllyel, hanem azon kívül akarja bevárni a bátrak, a bizakodók, az áldozatra kész emberek élet-halál harcának eredményét, hogy a győzelem után az első legyen, aki learatja a babé-

rokat, ha meg balul ütne ki a dolog, nyomtalanul eltűnjék, el az ismeretlenség homályában.

A felszabadulás munkájában kemény megpróbáltatások, nehéz küzdelmek és áldozatok várnak otthon maradt honfitársainkra, mint a hogy az első kommunizmus alatt is történt. Ezzel szemben ránk az emigrációban egyelőre csak az a feladat hárul, hogy összefogva egységet alkossunk, a Nyugatnak megmutassuk, hogy vagyunk, élünk és részt kérünk a felszabadító munkából. Időig még ezt a könnyű munkát sem sikerült végrehajtanunk. A széthúzás és egyéni érdek ördöge lidércnyomásként nehezedik ránk és forgácsol ezer felé.

Most, amikor a szovjetunióban a bomlás jelei mutatkoznak, amikor a vasfüggöny mögötti népek vasöklével dörömbölnek börtönük kapuján, amikor minden pillanatban készen kell lennünk a felszabadító munka megkezdésére, utoljára hívom fel a Bajtársakat az emigrációs Csendő Testület egységének hiánytalan megalapítására. A munkára mindenkinek jelentkeznie kell! Nem rejtőzhetik senki a közömbösség kényelmes palátja mögé!

Aki még most sem érzi az egység szükségességét, arról elmondhatjuk, nem érdekli Nemzetének és Hazájának sorsa, nem érzi magát magyarnak, még kevésbé csendőrnek! A csendőrség jelszava: "Hiven, Becsülettel és Vitézül" nem csak jelszavak legyenek, de valósággá váljanak!

Salzburg, 1953. július 6.

Bajtársi üdvözléssel:
FOLKUSHÁZY LAJOS altbgy.,
a MKCSBK vezetője.

-o-o-o-

E RAB FÖLD MIND AZ ÉN HAZÁM!

Irta: Sajó Sándor.

Északon, erdős, lics völgyben,
Ott, ott van az én szülőföldem,
Jaj, ezt a földet nem adom!

Keleten ösföld kinja jajgat,
-Erdély szült engem bus magyarnak,
O, Erdélyt soha, senkinek!

Délen, halászos rónaságon,
Ott, ott születtem, oda vágyom,
Nem, - azt a rónát nem adom!

Északra, délre, napkeletre
Nézek busultan, keseredve:
E rab föld mind az én hazám!

Születtem síkon, völgyben, halmon, -
Egy kis rögért, ha meg kell hálnom,
Hát meghalok, - de nem adom!

-o-o-o-

DILEMMA?

Egy menekült fiatal magyar házaspárnak nemrégiben fia született Amerikában. Az apa - otthon banktisztviselő volt - már most azon töri a fejét, hogy a magyar vagy az angol legyen-e az első nyelv amire a fiát megtanítsa? Arra gondol ugyanis, hogy az anyatejjel beszívott, elsőnek megtanult nyelv marad meg a legtökéletesebben az ember tudatában. Ez van a vérben. Ennek megörzését nemcsak az értelem, hanem az első szavakhoz fűződő sok érzés is biztosítja.

Melyik legyen hát az igazi nyelv, a magyar-e, vagy az angol? Ha a magyar lesz, akkor a gyermek a tökéletes angol kiejtést soha meg nem tanulja, ha pedig az angolt tanulja meg először, akkor az marad meg a lelke legmélyén és lehet-e azután ilyen gyermekből igazi magyart nevelni? Ez az ő dilemmája!

Az emigráció egyik általános problémája ez, mert a gyermekekre ragad az idegen nyelv, de ragadnak vele az idegen szokások is, szívesebben választva azokból a kellemezet, mint a nehezét. A "good-time" kellemezebb a fiatal fűlelnek, mint munkában az "over-time". Középiszkolás, egyetemista fiaink és leányaink angolul írják a szerelmes leveleiket s ha az apa otthon magyarul szól, ök sokszor

felelnék angolul. És az új nyelv új lelket is formál.

Szükséges a beilleszkedés, de nem így! Egy magyar családban a két gyermek tökéletesen beszél németül - emigráció I. felvonás - és tökéletesen beszél angolul - emigráció II. felvonás, magyarul semmit sem. Ha így folytatják, a szülők számára értelmetlenné és céltalanná válik az anyanyelv. Ez lesz a III. felvonás, amelyik egy magyar családot végleg leszakít a törzsről.

Magyar szülők gyermeke elsősorban az anyanyelvét tanulja meg! Ha a szülők egyike nem magyar, ez lehet külön probléma, de ha mind a ketten magyarok, akkor még vita sem lehet. Más angol nyelvterületeken talán ez is harcot jelent, de nem Amerikában! Ott megbecsülik azt, aki az anyanyelvéhez, ősi nemzeti érzéseibe ragaszkodik. Ott erőny, elemi természeti törvény, hogy az Édesanyát haláláig szeretni kell, bárhova vet a sors. Amerikai felfogás szerint ezek lesznek a befogadó új hazának igazán hűséges polgárai.

Magyar szülők gyermeke tehát a magyar nyelvet szívja be az anyatejjel! Meg fogja ő tanulni az angolt is tökéletesen. És, ha lesz valami kis idegenes a kiejtésében, érdemes ezért az anyának lemondani arról, hogy az anyai szeretet első szavait magyarul sugja a kisfia fülébe és lelkébe? Lehet ez dilemma?

Nem lehet!

— di.

-o-o-o-

A HÁZKUTATÁS.

(folytatás)

A Szut. 70. §.-ának rendelkezései szerint az illetékes bíróság, vagy rendőri hatóság végzése nélkül a cső. a Bp. rendelkezéseinek megfelelően csak akkor tarthat házkutatást:

1./Ha büntetett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétségen történt tettenkapás esetében attól kell tartani, hogy a tettes a bíróság vagy a hatóság intézkedéséig megszökik vagy a keresett tárgynak nyomavész.

Itt a házkutatás joga három feltételhez van kötve:

a.) csak büntetett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétség esetében,

b.) csak tettenkapás esetében és

c.) csak magánál a gyanúsítottnál tartható meg.

Az a körülmény, hogy valaki büntetett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétséggel van gyanúsítva, egymagában még nem ad jogot a házkutatásra, szükséges, hogy őt a büntetett vagy a vétségen tetten is kapják. A súly tehát a tettenkapáson van.

2./Ha a megszökött fogoly kézrekerítése végett szükséges.

3./Ha segélykiáltásra jelent meg.

Ha a segélykiáltás okát nem lehet felderíteni, a házkutatást azon helyiségeken kívül, ahonnan hallatszott, más helyiségekre is ki lehet terjeszteni, de a kutatásnak a segélykiáltással összefüggésben kell állnia.

4./Ha a házzal vagy helyiséggel rendelkező kívánja.

Ez akkor fordulhat elő, ha az érdekelt az eredménytelen házkutatással az ellene felmerült gyanút eloszlatni, vagy ártatlanságát bizonyítani kívánja, vagy ha az a gyanuja, hogy mások az ő lakásában bűncselekményt követtek el vagy bűnjelvet rejtettek el.

Semmiestre sem szabad a csőnek valakit rábeszélni, vagy éppen kényszeríteni, hogy önmaga ellen házkutatást kérjen.

5./Ha a házzal, vagy helyiséggel rendelkező rendőri felügyelet alatt áll, vagy a csendőrség előtt mint szokásos büntetett ismeretes. Rendőri felügyelet alatt állóként itt első sorban a feltételes szabadságra bocsájtott elítélteket és azokat kell érteni, akiket a rendőri hatóság a bíróság megkeresésére helyezett rendőri felügyelet alá.

Rendőri felügyelet alatt állók és szokásos büntetettek ellen

sem foganatosítható házkutatás, ha arra nem adtak okot, vagyis ha büntetett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétséget nem követtek el. Csupán ellenőrzésük céljából vagy azzal kapcsolatban tehát náluk sem lehet ok nélkül házkutatást tartani.

6./Ha valakinek elfogását (elővezetését) vagy valamely tárgy őrizetbe vételét rendelték el és az illető személy vagy tárgy kiadását a házzal vagy helyiséggel rendelkező egyén megtagadja. Ebben az esetben azonban a csendőr a házkutatást csak a kapott rendelkezés végrehajtásának biztosítékaként gyakorolja. A házkutatás célja tehát ilyen esetben csak az elfogni, (elővezetni) rendelt személy vagy az őrizetbe venni rendelt tárgy előkerítésére irányulhat. Ott nem szabad kutatni, ahol a keresett személy vagy tárgy a dolog természeténél fogva nem lehet.

7./Végül a korcsmákat, csárdákat, kőházakat és azokat a nyilvános vagy a közönségnek nyitva álló helyiségeket, amelyekben tiltott szerencsejátékok üznek vagy amelyek büntetettek rendszerinti rejtékhelyül szolgálnak, még akkor is átkutathatja, ha ott csak kihágást követtek el.

Az ilyen nyilvános helyiségekkel közvetlen összeköttetésben álló magánlakást is a közönségnek nyitva álló helyiségeknek lehet tekinteni és így a kutatás arra is kiterjedhet. Ez a kutatási jog inkább csak rendészeti, mint perrendi alapú.

A felsorolt esetekben a terhelnél (gyanusítottnál) tartandó házkutatás feltétele, hogy büntett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétség gyanuja forogjon fenn és alaposan vélelmezhető legyen, hogy a kutatás a tettes vagy részes közrekerítésére vagy bizonyítékok felfedezésére vezet. Egyszerű gyanura s így a cső olyan véleményére is, amelyet semmi adattet alátámasztani nem lehet, házkutatást tartani nem szabad.

Másnál, vagyis annál, aki bűncselekmény elkövetésével nincs gyanúsítva, házkutatást csak a következő esetekben szabad tartani:

Ha a büntetett vagy szabadságvesztéssel büntetendő vétséget az általa birt helyiségben követték el;

Ha a gyanúsított üldözés közben oda menekült;

Ha a gyanúsítottat ott elfogták;

Ha igen nyomatékos tények valószínűvé teszik, hogy ott a tettes vagy részes vagy a bizonyítékul szolgálható tárgy megtalálható;

Ha a ház, lakás, vagy helyiség birtoklója rendőri felügyelet alatt áll.

Ha a házkutatást valamely hatóság vagy közhivatal helyiségben kell megtartani, erről a hatóság vagy hivatal főnökét, illetőleg ennek helyettesét lehetőleg előzetesen értesíteni kell, a kutatást pedig a hivatali főnöknek vagy az általa megbízott vagy a hivatalhoz tartozó más egyénnek jelenlétében kell megajtani; ilyen megbízott kirendelésének megtagadása azonban a házkutatás akadályát nem lehet.

Közhivatali helyiségben a házkutatást csak olyan időben lehet megejtetni, amikor ez a hivatal működését nem hátráltatja, kivéve, ha a késedelemből származható veszély miatt a házkutatást azonnal meg kell tartani.

Ezt az eljárást a vonaton vagy hajón levő közhivatali helyiségek átkutatása esetében is értelemszerűen alkalmazni kell.

-o-o-o-

" Nem elég törvényeket hozni. A törvényeket tartalommal kell kitölteni és meg kell azokat valósítani a mindennapi munkánkban."
" A törvény nem ott kezdődik, amikor meg hozzák, hanem ott, hogy hogyan hajtják végre."

gr. Teleki Pál.

PÁRHUZAM!

Rosenberg.

A Rósenberg házaspár volt az, aki az antombomb titkát a Szovjetnek elárulta. Ha ez nem történik meg, Oroszország nem rendelkezvén e hatalmas, döntő fontosságú fegyverrel, a világbéke megvalósítása terén minden bizonnyal már előbbre volnánk.

A házaspárt kémkedés büntetésében bűnösnek mondotta ki az U.S.A. illetékes hírosága és halálra ítélte.

Életük megmentése érdekében, több mint egy éven át a tiltakozó tüntetések százait rendezték és a tiltakozó levelek százezrei íródtak. Bűnperük három évig tartott, ugyszólván az egész világ nyilvánossága mellett s a legképzettebb védők állottak rendelkezésükre.

Kivégzésük után is sok százan tüntettek a new-yorki halottasház előtt, ahol a házaspárt felravatalozták. Nyugateurópai országok kommunista munkásai tiltakozásul utcai tüntetéseket is rendeztek. A moszkvai rádió ágbeműködő igazságtalanságnak nevezte a kivégzést, amellyel az emberiség meggyalázták.

A moszkvai Tudományos Akadémia elnöke kijelentette, hogy Rosenberg Etel és Gyula "meggyilkolása" az egész szovjet-orosz nép ellenszenvét váltotta ki. Hasonlóan nyilatkoztak a "művelt" Nyugat különböző táján tudományos akadémia elnökei, sok nobeldíjas tudós, valamint különböző "kulturális" egyesületek vezetői.

Göttling.

Egyszerű berlini mázoló volt Göttling Vilmos, aki politikával soha nem foglalkozott, sem ilyen pártnak tagja nem volt. Elment otthonról, hogy munkanélküli segélyt felvegye a többé nem tért vissza a feleségéhez és két gyermekéhez.

Vele hamar végzett a kommunista véstörvényszék. Zárt tárgyaláson, 24 órán belül, halálra ítélték és kivégezték számos berlini sorstársával együtt.

A kétségbeesett özvegy, gyermekeivel együtt hiába várta, hogy legalább a tetemét kiadják a bosszu áldozatává lett családapának.

Nyugat-Németországban a gyász jeléül, félárbóca kerültek a zászlók. Bár a tiltakozó gyűlések, levelek és nyilatkozatok már mit sem segítenek a berlini mázoló és sorstársain, mégis érdemes elgondolkozni, vajjon miért maradtak el a "művelt" Nyugat munkástömegeinek tiltakozó felvonulásai? Hiszen a kelet-berlini szabadság-tüntetés rendezői és résztvevőinek nagy tömegét az építő- és acélipari munkások képezték, éppen azok, akik -köztudomás szerinti- az európai munkásmozgalomnak örök előharcosai voltak. Avagy miért nem hördültek fel a "művelt" Nyugat tudósai, a "Német Demokrata Köztársaság"-ban lefolyt barbár vérengzések miatt? Avagy az árulóknak nagyobb a becsülete, mint a szabadságért életét is feláldozóknak?

HÉT ÉVES KÖZELHARC SZEMTŐL-SZEMBE
A KOMMUNIZMUSSAL!

A fenti cím alatt egyik őrmester Bajtársunk személyes élményeit folytatódólagosan közöljük. Ugy írja Ő le az eseményeket időrendi sorrendben, mint ahogyan azokat átélte, a valóságban megtörténtek.

Az összeomlás 1945. május 8-án Graz mellett, a murfeldi Lagerben ért bennünket, ahol az oroszok fogságába kerültünk. A fogság gyönyörűségeit elkerülendő én egy menekült paraszt csoporttal utakin-dultam hazafelé. Három-négy nap múlva minden különösebb baj nélkül sikerült hazaérnem, ha a lopalást és azt a hatalmas két pofont leszámitom, melyet géppisztollyal felszerelt orosz csúrhoz tagjaitól azért kaptam, mert az órát nem adtam át nekik. Aránylag olcsón uszt m meg a hazatérhetést, mert az órák még ma is megvan és sokan voltak olyanok, akik hasonló esetben életükkel fizettek. Tetetetlen dühömben azonban akkor megfogadtam, hogy ezért a megaláztatásomért kamatos kamattal fizetek. Sajnos az otthon töltött hét év alatt keveset tudtam

törleszteni, de hiszem, hogy nem fogok adósuk maradni a bitangoknak, pedig bosszuálló nem vagyok, de a bűnért bűnhődni kell!

Hazaérkezésemkor mindent tönkretéve és fejtetőre állítva találtam. A felszabadítókat állandóan fosztogattak, raboltak és gyilkoltak. Mindenütt halál, rémület, messziről remegnek az emberek, amikor az oroszokat látják. A "davajlegények" naponta hajszolják nehéz robotra a megfélemlített éhes embereket. Mindenkinet borsózik a bőre, ha megjelennek a davajok és menekül ki merre tud. Sogornőm és nővérem ily alkalmakkor rémült arccal tuskolnak a padlásra vagy a pincébe, hogy az oroszok meg ne találjanak.

Pár nap múlva összeszedtem magam és már kezdtem restelni a dolgot, hogy egy volt cső. örmestert asszonynépség bujtasson el. Ellentállva sogornőm könyörgésének és rémült tekintetének egy alkalommal nem rejtőztem el. Három géppisztolyos mongol lépett a házba be és rán mordultak: Davaj! átvittek a községi kormasma udvarába, ahol másik három géppisztolyos örködött az ott már összegyűjtött 20 szerencsétlen magyar fölött saját hazánkban. Késő délután kitereltek bennünket az utcára. Közben már százszor is megbántam, hogy nem hallgattam sogornőmre, javítani akarván helyzetemen egy óvatlan pillanatban egyik kis kapu mögé álltam. Már mindenki elhagyta az udvart, amikor egy szemfüles ruszki visszalépett és a kapu mögé pillantott. Job tvoju máts spekulánt magyárszki, davaj! Fürgén a többi közzé álltam, hogy belém rugni ne tudjon és kettes sorban megindultunk X. község felé, ahol ruszki gyűjtőtábor volt felállítva. Az ide bekerültek nagyobb része még ma is orosz fogságban sinylődik.

Már alkonyodott, amikor a szomszéd faluba értünk és a kíséző oroszok orditoztak, röhögtek, nem tulságosan figyeltek rank, bizonyára az ital dolgozott bennük, amit szereztek valahol, mert inni aztán állandóan ittak. Az egyik utca-keresztezés előtt körülnéztem, hogy nem figyelnek-e rám? Láttam, hogy egymással vannak elfoglalva, beléptem hát egyik kiskapun és újra a kapu mögé álltam, lélegzetemet visszafojtva várva, hogy az utolsó orosz is elhaladjon a kapu előtt. Az izgalomtól szívemet a torkomban éreztem. Hallottam még a társaim aggodalmaskodásait, akik megjegyezték: Addig próbálkozik, amíg ezek a vadállatok agyon nem lövik. E pillanatban kerekelt oldottam uttalan utakon, a csalános patak partján, hogy észre ne vegyenek és haza lopozkodtam, mint üzött vad a saját hazámban.

Másnap elmentem a jegyzőhöz s egy igazolást kértem tőle, hogy Y.-i lakos vagyok, mert semmi hivatalos irásom nem volt, az új Magyarországon. A jegyző, aki azelőtt szolgálatkész és udvarias volt a csendőrökkel szemben, most egészen nyers hangon visszautasította kérelmemet azzal, hogy csendőr voltam és a különleges igazoló bizottság még nem igazolt, ő semmi papírt nekem nem adhat. Az említett azonban két évvel később mégis internálótáborba került, felesége és négy gyermeke 82 éves agg apjának házában egy olyan községbe, amelyben akkor már én jegyző-gyakornok és a kispapárt szervező járási titkára voltam.

A fenti sikertelen kísérletem után elhatároztam, hogy egy olyan nagyobb helyre megyek, ahol nem ismernek s ezért 1945. júliusában a Fővárosba utaztam. Itt a bátyámhoz mentem, mert pénz és ruházat hiányában mit kezdekhettem volna másutt és legalább egy lakás-bejelentőt akartam szerezni. Igen ám, de itt több lakó és a házmester is ismert s így lakásbejelentőmet a rendőrség azzal utasította vissza, hogy aki május 1-ig be nem jelentkezett, annak az államvédelmi osztálytól kell igazolást hoznia. Ezekben a napokban olvastam a Kis Újságban, hogy a politikai rendőrség az Andrássy ut 60-ban 7 embert - két kecskeméti polgári egyént és 5 volt csendőrt - agyonvert. Ide aztán nem volt tanácsos elmennem. Felkerestem tehát volt szárnyparancsnokomat, aki Bpest ostrománál megsebesült és ez időben már mégis a BM-ben, mint rendőrszázados dolgozott.

HIREK, KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

RECSEG-ROPOG A NÉPI DEMOKRACIA. Az utóbbi hetek ujságokkeiből megállapítható, hogy a Kelet-németországi munkásfelkelés inkább nemzetközi, mint nemzeti jellegű volt s komoly hatással lehet az összes kommunista elnyomás alatt szenvedő népekre. Munkásmozgalmakat jelentenek Hazánkban, Csehszorból, Romániából, Lengyelországból, sőt Ukrajna ipari központjában, Rostowban is már munkás tüntetések voltak.

Magyarország második legnagyobb hadiüzemében, Csepelen kitört munkáslázadást tegnap véresen letörték írja a Kleine Zeitung, Grazban megjelenő független napilap júni 21-ki 140. sz.-ban az első oldalon, első cikként. 50 munkás vesztette életét. Az üzem igazgatóját Szűcs Endrét, ki elsővonalbeli kommunista és az illetékes miniszterium bizalmi embere volt, a munkások agyonverték. A 600 letartoztatott munkás között időközben a legtöbbet elbocsájtották, mert tulnyomórészt specialisták voltak. A letartoztatottak között 9 sztahanovista van. A lázadás június 17-én robbant ki. Most ujra az egész üzem dolgozik, kivéve az egyik Martinkemencét, melyet a lázadó munkások szétromboltak. Így néz ki a szovjet paradicsom Hazánkban is, ahol az állítólag jól fizetett és megelégedett magyar munkás Testvéreink és közöttük sztahanovisták is életük feláldozásával a minden idők legnagyobb zsarnoki uralmat leráznı próbálják.

Ez a lázadás újabb 50 halálú áldozata is bizonyítja, hogy a magyar, mint szabad ember, élni akar! Nem tür rabszolgaságot, de ezt a mostani saját erejéből legyünni nem bírja. Segítsen tehát a még szabad nyugati világ, amely fennen hirdeti az emberi jogokat s a nemzetek egymásmelletti békés élhetésének szükségességét.

AZ AMERIKAI ATOMEGYVEREK VÉDELME ALATT EUROPA BIZTONSÁGBAN VAN.

Az e tekintetbeni amerikai förlényről a szovjet is meg van győződve s ezért iparkodik az eurpai védő-szövetséget és politikai egységet megakadályozni. Ezen egység egyébként a szovjet hideg-háboruját is reménytelené tenné. Eisenhower szerint azonban Europa egysége Németország nélkül lehetetlen és reméljük, hogy ezt belátják a közel jövőben a többi nyugati hatalmak vezető emberei is.

CSENDŐRSÉGI ZSEBKÖNYVET kerestünk megvételre 1943- vagy 1944-es évfolyamut, melyre egyik szervezési kérdésekkel foglalkozó Bajtársunknak volna sürgősen szüksége. Felajánlásokat az ár megjelölésével a szerkesztőséggel kérjük tudatni.

A FRANCIAORSZÁGI SEGITŐ ALAP PÉNZTÁROSÁHOZ 1953. május havában 800-100 frankot az alábbiak fizették be: Dajka István, Fekete Gábor, Békési Gábor, Tóth József, Szakács Sándor, Jámor János, és Németh István. Ugyancsak a fenti Segítő Alapba 1953. június hóra a már jelzett összeget a következők berizették: Dajka István, Kovács János, Németh István, Békési Gábor, Szakács Sándor és Jámor János. Itt hívjuk fel a működő Segítő Alapok segélybizottsági tagjait az ilyen alapok központosítására teendő javaslatlételre, mert ezideig nem érkeztek be mindentűn az ezirányu javaslatok.

AMI A VASFÜGGŐNY MÖGÖTT TÖRTÉNIK. Warsóban az orosz tábornok, Rokossovsky statáriumot hirdetett. Lengyel partizánok szovjet csapatokat támadtak meg és annak egyes egységeit felmorzsolták. 17 páncélost felrobbantottak. Megszakították a vasutvonalat Frankfurt a/d Öder és Bresztlitovszk között. Sziléziában általános sztrájk tört ki. A lengyel milickatonaság passzive viselkedett, vagy a tüntetőket támogatta. Krakóban a tüntetők a városháza előtt a kommunista kormány vissza- Ezután köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a B.L.-re.

lépését követelte. 1500 diák tüntetett az egyetemen. Egy napra rá a tömeg megtámadta a városküzét s négy börtönfelügyelőt és néhány ügyészt felakasztott. A sztrájkokból köztűnt van a lengyel sztahanovista, Markiewski, aki összes munkás tüntetéseit visszaküldte, mert azok nem e-
gyebek, mint a munkások elleni csalások külső jelei.

A lengyel partizánokhoz sok cseh partizán csatlakozott. Röpcédulákat terjesztettek: "A lengyel, cseh és német munkásoknak csak egy ellensége van, a bolsevizmus".

Romániában éhségtüntetések. Bukarest környékén több állami birtokon a tömeg fosztogatott.

Magyarországon kormányváltás. Rák si megbukott. Nagy Imre lett a miniszterelnök, aki kritizálta a régi kormány sulyos hibáit, amely a munkások és parasztok kívánásait nem teljesítette. Újjításokat ígért. A kereskedelem és ipar államosítását megszüntetik. Emelik az életszínvonalat. Elhatározták az internálótáborok felosztását és a deportáltak megszüntetését, könnyítését. A magán-vagyon és birtok visszaadását is ígérték. De ki hisz nekik?

Keletnémetországban 18 szovjet katonát halálra ítél a rögtönítélő bíróság, mert Megdeburgban megtagadták az engedelmisséget s nem löttek a tüntető munkásokra.

A szovjetben Beriat feldtötták meg állásától és a legfelsőbb szovjet bíróság vonja felelősségre államellenes tevékenysége miatt. Mi ez? Megindult volna az erjedés?

A CLEVELANDI BAJTÁRSÁK június 14-én jólsikerült egézsnapos kirándulást rendeztek a Cleveland egyik legszebb kiránduló helyére, a Jakab farmra. Hozátartozókkal és vendégekkel együtt több mint loo-an jöttek össze és a legjobb hangulatban maradtak együtt a késő esti órákig a Bajtársi Levélre és az ottani Segítő Alapra 40 dollár jött össze s ez alkalommal 20 Bajtárs igényelte a-osó, jelvényüket is úgy, hogy a 60 centes önköltségi árhoz még 40 centet önként felajánlottak a Közpon-ti adminisztráció költségeinek fedezésére.

Jakab János öreg amerikai honfitársunk, aki minden igaz magyar ügy eldozatos támogatója, ezuttal is díjmentesen bocsájtotta farmját a kiránduló rendelkezésére, sőt még külön is adakozott a Segítő Alapra. Kirándulást nagy sikerére való tekintettel a nyár folyamán megismételni szándékoznak.

Atulunk a szépen sikerült összejövetelhez clevelandi Bajtársaink. Köszönjük neves eldozatközségüket és külön köszöntjük JAKAB honfitársunkat, akinek segítő készsége folytán ottani Bajtársi összejövetelünk megvalósulhatott. Önzetlenségét jutalmazza a jó Isten bőséges ajándékával.

OSÓ JELVÉNYÜNK IGÉNYLÉSÉRE uj-ból felhívjuk a figyelmet, mert azt b-hajtjuk, hogy mindegyik, a hon-talanságunkban is magyar csendörnek maradt Bajtárs hirdesse annak külső viselésével a mi benső összetartó-zandóságunkat.

Általános elismeréssel nyilatkozhat Bajtársaink jelvényünkkel kapcsolatban. A sok ilyen levél közül egyik Bajtársunk leveléből idézzük: "Nem is tudom azon jóleső érzéseim leírni, amikor jelvényünket a kezembe vettem. Büszke vagyok reá s szeretettel viselem. Lélekben melegen megszorítom kezét a kiadóknak hazafias cselekedeteikért annál is inkább, mert összetartozandóságunk e jelvénnyel erősbödik."

M A N U S K R I P T - K É Z I R A T! ABSENDER, ADRESSE: C I M :
B. L. SZERKESZTŐSÉGE, B R E G E N Z, Lager Vorkloster, Baracke 2.

D N E H C K S A C H E.
PRINTED MATTER.

Dr. REKTOR BELA
1882 EAST 66 ST.

CLEVELAND 3
OHIO USA

MIT FLUGPOST
PAR AVION

Regisztrált Ötvenforint